

TÌNH YÊU – ĐẠO LÝ CỦA TỰ NHIÊN

Nhiều khi con người nhỏ giọt nước mắt cho nhau cũng bởi vì họ, họ chua xót, đau khổ cho chính họ mà nhiều người thường lầm tưởng đó là những giọt nước mắt của họ dành cho người.

Chứng kiến người thân, kẻ yêu qua đời,.. rồi con người khóc. Nhiều người cho đó là sự đau lòng vì người quá cố. Có thật vậy không? Hay vì họ không cho họ không còn thấy được hình ảnh của người qua đời, không còn nghe

được giọng nói thân quen, không còn được gọi tên, không còn có được những điệp khúc thường diễn ra trong sinh hoạt hằng ngày...? Hỏi thì cũng như trả lời, vì tình người thực sự có nhiều giới hạn, cũng bởi họ đã quen “cân”, “đo”, “đong”, “đếm” với mọi thứ tình.

Con người của thời đại ngày nay cần phải học lại về tình thương, tình yêu đúng nghĩa. Cái tình này cần phải học, không phải để tìm ra những hương vị mới mẻ mà tìm lại chính mình, tìm lại những gì mình đã từng có.

Tình yêu thực sự trong đời chính là tình cho. Yêu thì phải cho, thương thì phải cho, cho không tính toán, cho không vụ lợi, cho một cách thần nhiên và bình thường. Chữ “cho” là đi ra không là trở lại nên vì thế đã cho thì không cần biết con người dùng cái cho này cho việc gì? Người thương cũng cho và người ghét cũng cho đó là tình thương đại đồng.

Người có tình, vật cũng có tình. Tình người và vật cùng hòa đồng. Những hình ảnh được minh họa trong bài là những hiện vật được trưng bày tại Bảo Tàng Viện Văn Hóa và Tôn Giáo Thế Giới VVQN.

Tình yêu có nghĩa là tình cho, cho người tất cả những hương vị đậm đà của tình người, của lòng mình.

- Trong tình yêu không có tình buồn, vì chỉ cho chứ nhận đâu mà buồn.
- Trong tình yêu không có tình ghen, vì cho người chứ nào đòi về ta?
- Trong tình yêu không có tình hận và trong tình yêu cũng không có tình căm vì ta hòa đồng với người và vật. Mọi giải bày chính là sự hòa đồng.

Khi con người có được tình yêu thực sự thì con người sẽ gắn bó với nhau hơn mà từ đó con người mới hiểu được tình yêu của Thượng Đế, của Thiên Liêng dành cho chúng sanh, của Thầy dành cho trò, của Cha Mẹ dành cho con cái và của người tình dành cho nhau.

Tượng “Gia Đình Đoàn Viên” một hiện vật nghệ thuật được trưng bày tại Viện Bảo Tàng Văn Hóa và Tôn Giáo Thế Giới của Vô Vi Quy Nguyên.

Tưởng được đắm chìm trong biển thương, vui sướng trong 1 xã hội đạo đức và tình người mà bên cạnh những tình yêu hiện hữu luôn khiến con người phải phân vân:

- Tôn Giáo có thực hiện hữu và giúp đời hay không?
- Liệu chẳng có phải là những thầy bà lợi dụng thiên hạ?
- Cha mẹ đâu có xem mình là con?
- Anh ấy có bắt cá hai tay không?

... Tất cả những nghi vấn đó hiển hiện có nghĩa là con người vẫn chưa gặp nhau bởi tình yêu thực sự, xã hội vẫn chưa định ra cái mực thước đạo đức thực sự dù rằng chung quanh có hàng vạn ngôi chùa, nhà thờ, nhà trường được mọc lên,....

Xã Hội hãy thử tiếp nhận sự đào tạo từ Học Viện VVQN chỉ trong 1 thế hệ để xem thử xã hội gạt hái những gì khi được dạy về tình thương mà mình từng đánh mất.

Trái: “Gia đình” Tác phẩm nghệ thuật điêu khắc gỗ của dân tộc Drana.

Phải: Tượng Thánh Francis Assisi – Một vị Thánh của Thiên Chúa Giáo biểu tượng tình yêu của người dành cho loài vật. (Hiện vật của Viện Bảo Tàng Văn Hóa và Tôn Giáo Thế Giới).

Viết xong ngày 15 tháng 11 năm 2006.
Châu Nhật Tân Ph.D.